

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2015r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy
w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Anatol Gul

Sędziowie : SO Grażyna Kobus

SO Barbara Nowicka

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2015r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

zażalenia powoda K. H.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 18 lutego 2015r., sygn. akt. I C 1668/14 o odrzuceniu pozwu
w sprawie przeciwko (...) S.A. (...)w W.

o zapłatę 12.829,44 zł.

p o s t a n a w i a:

I. oddalić zażalenie;

II. zasądzić od powoda na rzecz strony pozwanej 600 zł kosztów postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 kpc odrzucił pozew K. H. przeciwko (...) S.A. (...)w W. o zapłatę 12.829,44 zł z uwagi na powagę rzeczy osądzonej. W uzasadnieniu wskazał, że Sąd Rejonowy w Wałbrzychu w sprawie I Nc 477/14 zasądził prawomocnym nakazem zapłaty z 12 lutego 2014r. od (...) S.A. (...)w W. na rzecz K. H. kwotę 5.446,32 zł tytułem odszkodowania za szkodę komunikacyjną nr (...), tj. szkodę z 2 czerwca 2013r.

W tej sprawie powód domaga się od strony pozwanej dopłaty odszkodowania za szkodę komunikacyjną z 2 czerwca 2013r. Zdaniem Sądu Rejonowego tożsamość stron oraz żądań w sprawie o sygn. akt I Nc 477/14 i aktualnej nie budzi wątpliwości a ponadto żądanie powoda jest oparte w obu sprawach o tę samą podstawę, gdyż swoje roszczenie powód wywodzi z łączącej strony umowy ubezpieczenia autocasco.

Postanowienie to zaskarżył powód wnosząc o jego zmianę i nadanie sprawie dalszego biegu względnie jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Zarzucił mu naruszenie prawa materialnego tj. art. 366 kpc w zw. z art. 353² kpc poprzez przyjęcie, że „ uprawomocniony nakaz zapłaty stanowi powagę rzeczy osądzonej, gdzie wyraźnie dochodzi on kwoty przewyższającej uprawomocnionemu nakazowi i ściśle wskazuje motywy dochodzenia swoich roszczeń” oraz naruszenie art. 199 § 1 kpc poprzez odrzucenie pozwu.

Zażalenie podlegało oddaleniu.

Zgodnie z art. 199 § 1 pkt. 2 kpc sąd odrzucił pozew, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona.

Prawomocne osądzenie sprawy tworzy stosownie do art. 366 kpc, stan powagi rzeczy osądzonej co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia sądu między tymi samymi stronami. O tożsamości roszczenia można mówić wówczas, gdy jednakowy jest nie tylko przedmiot, ale również podstawa faktyczna i prawna roszczenia.

Trafnie przyjął Sąd Rejonowy, że w obu sprawach zachodzi tożsamość podmiotowa stron procesu oraz przedmiotowa tożsamość roszczeń zawartych w pozwach i tożsamość okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie. Tym samym oba zarzuty zażalenia są nieuzasadnione.

W procesie z powagi rzeczy osądzonej korzystają wyłącznie rozstrzygnięcia merytoryczne zawarte w wyrokach oraz nakazach zapłaty (art. 366 kpc w zw. z art. 353² kpc).

W sprawie o sygn. akt I Nc 477/14 powód domagał się zasądzenia od strony pozwanej odszkodowania za szkodę komunikacyjną w pojeździe S. (...) nr rej. (...) powstałą w następstwie zdarzenia z 2 czerwca 2013r. na podstawie umowy ubezpieczenia autocasco łączącej strony, ponad kwotę wypłaconą mu przez ubezpieczyciela w postępowaniu likwidacyjnym. Roszczenie powoda obejmowało kwotę stanowiącą różnicę między sumą ubezpieczenia a wartością wraku (przy sklasyfikowaniu szkody jako całkowitej). Prawomocnym nakazem zapłaty z 12 lutego 2014r. Sąd Rejonowy w Wałbrzychu uwzględnił w całości powództwo. W tej sprawie powód nie zaznaczył, że domaga się tylko częściowego odszkodowania i nie zastrzegł możliwości rozszerzenia powództwa.

W rozpoznawanej sprawie powód wnosi o zasądzenie od strony pozwanej dalszej kwoty 12.829,44 zł odszkodowania z tytułu zdarzenia z 2 czerwca 2013r. w ramach zawartej przez strony umowy ubezpieczenia autocasco, twierdząc, że z powodu wydania w sprawie I Nc 477/14 nakazu zapłaty niezaskarżonego przez stronę pozwaną, nie miał możliwości rozszerzenia powództwa w tamtej sprawie o kwotę odszkodowania w tej sprawie.

Tym samym powód chciałby, aby sąd orzekł ponownie o należnym mu od strony pozwanej odszkodowaniu za szkodę powstałą na skutek zdarzenia z 2 czerwca 2013r., co jest niedopuszczalne. Zatem, w tych okolicznościach istniały podstawy do odrzucenia pozwu na mocy art. 199 § 1 pkt 2 kpc bowiem oba powództwa były oparte na identycznej podstawie faktycznej.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy oddalił zażalenie stosownie do art. 385 kpc w zw. z art. 397§2 zd. 1 kpc jako nieuzasadnione.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzekł zgodnie z art. 98 kpc w zw. z art. 99 kpc, art. 391 § 1 kpc i § 12 ust 2 pkt 1 i § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tj. Dz.U. z 2-013r., poz. 490)